

Den skjulte historien om vers førti – nummer seksten

Det andre ve – del tre

Jeff Pippenger
2026-06-18

Jones' logikk

Jones' logikk om at den første engelen i Åpenbaringen fjorten ikke kan skilles fra de to følgende englene, er bunnsolid. Hans identifikasjon av den strukturelle forbindelsen mellom disse tre englene og basunenglene er fullstendig uangripelig. Hans vekt lå uten tvil på de tre englene i Åpenbaringen fjorten, men logikken for å anvende dem som «uatskillelige» er like gyldig for alle englene som gikk forut for dem.

Fordi han fokuserte på de tre englene i Åpenbaringen fjorten, førte han ikke sin egen logikk fram til dens ytterste konklusjon. Til syvende og sist innebar den logikken han brukte for å knytte den femte, sjette og sjuende ve-basunen til de tre englene i Åpenbaringen fjorten, også at basunenes linje ble ført helt tilbake til den første av de sju basunenglene.

Og jeg så de sju englene som sto framfor Gud; og det ble gitt dem sju basuner. ... Og de sju englene som hadde de sju basunene, gjorde seg rede til å blåse. Åpenbaringen 8:2, 6.

Rekken av engler begynner med de «sju» basunenglene, og englenes linje i Åpenbaringen begynner med den første basunen og går hele veien frem til den tredje engels advarsel om dyrets merke. Jones har rett i å påvise et skille mellom de fire første basunene og de tre siste ve-basunene, for denne profetiske strukturen av «fire og tre» finnes også i menighetene og i seglene. Når dette er stadfestet ved tre vitner i Åpenbaringsens bok, gjør det det mulig for dem som velger å se, å forstå at tallet sju, som symbol, også rommer fire som symbol og tre som symbol.

En guddommelig forbindelse

Det vi i den senere tid har identifisert, er at den første og den andre engelen i Åpenbaringen fjorten gis kraft ved en tidsprofeti om islam i den første og den andre ve, og at bemyndigelsen av den tredje engelen fullbyrdes ved oppfyllelsen av det tredje ve den 11. september. Det Jones' anvendelse identifiserer, (selv om han ikke fremførte mitt poeng), er at hver engel fra den første basunengelen i Åpenbaringen åtte til den tredje ve-basunen i Åpenbaringen elleve er uløselig forbundet med de tre englene i Åpenbaringen fjorten. De er symboler innenfor den samme profetiske linjen. De må erkjennes som sådanne for å forstå de ulike rollene som hver av englene representerer. Slik som de sju menighetene, seglene og basunene representerer sju, og også symbolet på fire og tre innenfor den overordnede symbolikken i de sju (menigheter, segl og basuner), må også englenes linje fra den første av de sju basunenglene helt frem til den tredje engelen betraktes som en helhet. Dette identifiserer en linje på elleve engler.

De tre englene i Åpenbaringen fjorten representerer millerittenes advarselsbudskap, som forkynte åpningen av dommen, og deretter de hundre og førtifire tusens advarselsbudskap, som forkynner dommens avslutning.

De sju basunene representerer makter som Gud i sitt forsyn benyttet for å bringe dom over nasjoner som håndhevet tilbedelsen av solen.

De fire første basunene viser den gradvise undergangen til Vestromerriket fram til året 476.

Den femte og sjette identifiserer Øst-Romas undergang fra 1449 til 1453.

De siste tre basunene representerer islam i de tre veene.

Engelen i Åpenbaringen ti er Kristus, som stiger ned for å gi bevegelsen kraft i begynnelsen, og Han stiger ned igjen i Åpenbaringen atten for å gi bevegelsen kraft ved enden.

Den sjuende basun begynte å lyde den 22. oktober 1844 ved åpningen av dommen, som er den antitypiske forsoningsdagen. Jubelårets basun skulle lyde på forsoningsdagen. Derfor lyder to basuner ved dommen: jubelårets basun og den sjuende basun.

Da skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dagen i den sjuende måneden; på soningsdagen skal dere la basunen lyde over hele deres land. Og dere skal holde det femtiende året hellig og utrope frihet i landet for alle som bor der; det skal være et jubelår for dere, og enhver av dere skal vende tilbake til sin eiendom, og enhver av dere skal vende tilbake til sin slekt. Et jubelår skal dette femtiende året være for dere; dere skal ikke så, heller ikke høste det som vokser av seg selv i det, og ikke samle druene fra deres ustelte vintrær. 3 Mosebok 25:9–11.

Sammenhengen som identifiserer Israels spredning i «sju tider», lokalisert i det aller neste kapittelet i Tredje Mosebok, kommer til uttrykk i de versene som leder frem til påbudet om å blåse jubelårsbasunen på soningsdagen.

Tal til Israels barn og si til dem: Når dere kommer inn i det landet som jeg gir dere, da skal landet holde sabbat for Herren. I seks år skal du så din åker, og i seks år skal du beskjære din vingård og sanke dens grøde; men i det sjuende året skal det være en hvilesabbat for landet, en sabbat for Herren. Du skal verken så din åker eller beskjære din vingård. Det som vokser opp av seg selv etter din høst, skal du ikke høste, og druene av din ubeskårne vin skal du ikke sanke; for det er et hvileår for landet. Og sabbatsavlingen fra landet skal være til føde for dere: for deg og for din tjener og for din tjenestekvinne og for din leiekar og for den fremmede som bor hos deg, og for ditt buskap og for dyrene som er i ditt land, skal all dets avling være til føde. Og du skal telle sju sabbatsår, sju ganger sju år; og tiden for de sju sabbatsår skal for deg være førtini år. 3 Mosebok 25:2–8.

Da Miller i kapittel tjuseks erkjente dommen over Israel for å ha brutt sabbatshvilen for landet, anvendte han prinsippet om at én dag representerer ett år og oppdaget at ett år er tre hundre og seksti dager, og at sju ganger tre hundre og seksti var to tusen fem hundre og tjue år med straff for å ha brutt pakt. Det var den første profetiske sannheten han oppdaget. Den er grunnvullen for de

sannhetene som utgjorde grunnvollen Kristus la gjennom Millers gjerning. Jubelårsbasunen er en kunngjøring om utfrielse og frihet.

Den sjuende basunen er islam, den tredje ve.

Men i den syvende engels røsts dager, når han begynner å blåse i basunen, skal Guds mysterium fullendes, slik han forkynte for sine tjenere, profetene. Åpenbaringen 10:7.

Islams sjuende basun er en ytre profetisk sannhet, og jubelårsbasunen er den indre profetiske sannhet om rettferdiggjørelse ved tro—utfrielse fra synd, som ifølge Søster White er den tredje engel i sannhet. I den perioden da den sjuende basun lyder, vil hemmeligheten Kristus i dere, herlighetens håp, bli fullkommengjort idet Kristus forener sin guddom med menneskeligheten hos de hundre og førtifire tusen. De som da mottar Guds segl, vil forkynne et basunbudskap med advarsel fremstilt som det tredje ve og også den tredje engels advarsel. Det tredje ve gir kraft til den tredje engels budskap når engelen, som ikke er mindre en person enn Jesus Kristus, stiger ned med et budskap i sin hånd.

Når vi fastslår at det var en tidsprofeti om det første og det andre ve som ga den første engels budskap kraft, og en profeti om det tredje ve som gir den tredje engels budskap kraft, fastslår vi at basunene er «dommer som ble ført over Roma som svar på håndhevelsen av søndagen». Disse forsynsmessige dommene, særlig de tre siste vebasunene, stemmer overens med og løper parallelt med advarselsbudskapet fra de tre englene i Åpenbaringen 14. To veer og to engler i millerittisk historie, og det tredje ve og den tredje engel i historien til de hundre og førtifire tusen. I begynnelseshistorien til den første og den andre engel ble budskapet om dommens åpning gitt kraft ved en oppfyllelse gjennom islam av det første og det andre ve. I avslutningshistorien til den tredje engel ble budskapet som kunngjør dommens avslutning gitt kraft ved en oppfyllelse gjennom islam av det tredje ve.

Bemyndigelsen ved begynnelsen og avslutningen ble representert ved engelen i Åpenbaringen ti og atten, «som ikke var mindre en person enn Jesus Kristus». Islams ytre budskap og dommens indre budskap er det ytre tredje ve-basun, og dommens indre budskap er den tredje engels basun. Islams ytre basun er profetien om to tusen fem hundre og tjue år, og den tredje engels indre basun er de to tusen tre hundre år. Begge kom og lød ved åpningen av dommen over de døde, og begge kom igjen ved åpningen av dommen over de levende.

Engelen i Åpenbaringen ti steg ned den 11. august 1840 som oppfyllelse av profetien om islam, og ved å gjøre dette var engelen et forbilde på nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten med en oppfyllelse av en profeti om islam. Guds dom over opprøret knyttet til søndagsloven i 321, og deretter igjen i 538, er fremstilt ved de første seks basuner, og Hans dom over det snarlige kommende opprøret knyttet til søndagsloven er fremstilt ved den sjuende basun, som er det tredje ve og også den tredje engel. Advarselsbudskapet om begynnelsen av dommen den 22. oktober 1844 og advarselsbudskapet om de levendes dom den 11. september ble begge gitt kraft av den sjuende engel i den rekkefølgen som Jones fremla. Seks basunengler i kapittel åtte og ni, deretter i kapittel ti stiger engelen ned, han som ikke er mindre enn Jesus Kristus selv. Han er den sjuende i englenes rekke, og etter ham følger i kapittel elleve det tredje ve, som er den sjuende basun som

begynte å lyde i 1844, men som er den åttende i rekken av engler som leder frem til den niende, tiende og ellefte engel i Åpenbaringen fjorten.

Den tredje engels budskap kan ikke isoleres fra den første og den andre engels budskap, men det kan heller ikke skilles fra de sju basuner i Guds dom over frafallet. De første fire domsbasunene i Åpenbaringen kapittel åtte identifiserer det gradvise sammenbrudd av Vest-Roma etter Konstantins første søndagslov i 321 og begynte ved hans deling av riket i øst og vest i 330.

«Når vår nasjon i sine lovgivende råd vedtar lover for å binde menneskers samvittighet når det gjelder deres religiøse rettigheter, håndhever søndagshelligholdelse og lar undertrykkende makt ramme dem som holder den syvendedags sabbat, da vil Guds lov, i enhver praktisk forstand, bli gjort ugyldig i vårt land; og nasjonalt frafall vil bli etterfulgt av nasjonal undergang.» Review and Herald, 18. desember 1888.

Prinsippet om at nasjonalt frafall fører til nasjonal undergang, kom over Konstantins nasjon med begynnelsen av de fire første basunene, som førte Vest-Roma til sin avslutning innen 476. Øst-Roma kom til sin avslutning i 1453, selv om det profetisk hadde mistet sin nasjonale suverenitet den 27. juli 1449. I motsetning til Babylon, som ble styrtet på én natt, ble Roma, både det vestlige og det østlige, ført til sine avslutninger gradvis. Vest-Romas undergang under de fire første basunene innen 476 representerer De forente staters undergang under fire basuner, som på ett nivå representerer de fire generasjonene i De forente stater som begynte i 1798 og ender ved søndagsloven. Disse fire generasjonene er parallelle med adventismens fire generasjoner, som er parallelle med de fire første menighetene i Åpenbaringen 2, og de fire tiltagende vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte og de fire bølgene av gresshopper i Joels bok.

For så sier Herren Gud: Hvor meget mer når jeg sender mine fire svære straffedommer over Jerusalem, sverdet og hungersnøden og de ville dyr og pest, for å utrydde både mennesker og dyr derfra? Esekiel 14:21.

Den femte og sjette basun styrtet Østrom, og Østrom, i profetisk forhold til Vestrom, representerer staten. Vestrom representerer kirken. Vestrom representerer også De forente stater, som blir erobret først, slik Vestrom ble.

«Når Amerika, den religiøse frihets land, skal forene seg med pavedømmet i å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folk i alle land over hele kloden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

De fire første basunene representerer de fire generasjonene i Amerikas historie, og når De forente stater faller, er det herlige landet i Daniel elleve, vers førtien, nettopp falt, og den neste hindringen er Egypt, et symbol på resten av verdens nasjoner. De forente nasjoner, som er de ti kongene, blir deretter enige om å gi sitt syvende rike til pavedømmet, for «en kort stund—én time», i Åpenbaringen sytten. Dette finner sted ved Herodes' fødselsdagsfest, når han lover bort halvparten av sitt rike. Ved Herodes' fødselsdagsfest, i den timen, viser håndskriften seg på veggens kalkpuss, og Belsazar blir drept. Den timen inntreffer ved søndagsloven og fortsetter inntil menneskenes prøvetid er avsluttet. Det syvende riket blir erobret, slik det er forbilledlig fremstilt ved ødeleggelsen av murene i Konstantinopel, som falt i 1453. Fra søndagsloven i De forente

stater, slik den er forbilledlig fremstilt ved 1449, og til Konstantinopels fall i 1453, er det fire symbolske år. Pavedømmet mottok sitt dødssår i 1798.

I Daniel elleve, vers førti, falt pavedømmet i 1798, ved endetiden. Deretter falt kongen i sør i 1989, ved endetiden. De forente stater faller i vers førtien, og Egypt faller i vers førtito, og pavedømmet kommer til sitt annet og endelige fall i vers førtifem.

«Av nasjoners oppgang og fall, slik det er gjort klart i Daniels bok og i Åpenbaringen, må vi lære hvor verdiløs ren ytre og verdslig herlighet er. Babylon, med all sin makt og prakt, hvis like vår verden siden aldri har sett, — makt og prakt som for datidens mennesker syntes så fast og varig, — hvor fullstendig er det ikke gått til grunne! Som «markens blomst» er det visnet bort. Jakob 1:10. Slik gikk også det medisk-persiske riket til grunne, og rikene Hellas og Roma. Og slik går alt til grunne som ikke har Gud til grunnvoll. Bare det som er knyttet til Hans hensikt og gir uttrykk for Hans karakter, kan bestå. Hans prinsipper er de eneste faste ting vår verden kjenner.» Prophets and Kings, 548.

De forente staters fall (den falske profet) i vers førtien ble foregrepet ved 1449, og Egypts fall (dragen) i vers førtito ble foregrepet ved 1453, og pavedømmet (dyret) kommer til sin ende uten noen til å hjelpe, slik det ble foregrepet ved 1798. Den falske profet og dragen blir felt av basunkrefter, og dyret blir felt av en dragemakt.

Tallet fire er et symbol på oppløsningen av et rike. Alexanders rike gikk i oppløsning til fire riker, og Egypt gikk under i Rødehavet i den fjerde generasjon, og Israel bøyer seg for solen i den fjerde vederstyggelighet i Ezeiel åtte. Protestantismens og republikanernes fire generasjoner i dyret fra jorden begynte i 1798 og ender ved den snart kommende søndagslov for begge horn. Ezeiels fire harde dommer over Jerusalem illustrerer fire dommer over De forente stater, og disse fire dommene over det sjette riket i Bibelens profeti er et forbilde på de fire årene fra 1449 til 1453 da det sjuende riket i Bibelens profeti samtykker i å gi halvdelen av sitt rike til pavedømmet i et forhold mellom kirke og stat som skjøgen fra Tyrus hersker over.

De fire årene fra 1449 til 1453 representerer det sjuende rikets undergang ved søndagsloven, og de representerer også perioden for det åttende rikets undergang fra søndagsloven inntil nådetidens avslutning. Erobringen av Egypt, som er verden og også dragen som er gitt til pavedømmet, er en fraktal ved begynnelsen av perioden symbolisert ved de fire årene fra 1449 til 1453. Dette identifiserer Konstantinopels fall ved søndagsloven, og deretter igjen når Mikael står fram. Når Mikael står fram, blir de fire englene fullt ut løslatt i samsvar med inspirasjonen.

«Jeg så at de fire englene ville holde de fire vindene tilbake inntil Jesu gjerning var fullført i helligdommen, og deretter vil de sju siste plagene komme.» Early Writings, 36.

Fire avdelinger av Aleksanders rike, fire basuner over Vest-Roma, fire vinder løst på Øst-Roma, fire svære dommer over Jerusalem, fire vinder løst når pavedømmet kommer til sin ende uten noen til å hjelpe. Med disse profetiske symbolene framstilt vil vi betrakte det annet ve i sammenheng med å anvende det på den snart kommende søndagsloven.

Konsilet i Firenze

I 1439 under konsilet i Firenze (også kalt unionen i Firenze) undertegnet representanter for den østlige ortodokse kirke (ledet av den bysantinske keiser Johannes VIII Palaiologos og patriarken av Konstantinopel) et formelt unionsdekret med den romersk-katolske kirke. De samtykket i å anerkjenne paven i Roma som overhode (øverste myndighet) for hele Kirken.

For mannen er kvinnens hode, likesom Kristus er menighetens hode; og han er legemets frelser. Efeserne 5:23.

Den nikenske trosbekjennelse

Keiseren og patriarken godtok «Filioque-klausulen» i den nikenske trosbekjennelsen, som var et tillegg til den nikenske trosbekjennelsen, og hevdet at Den Hellige Ånd utgår fra Faderen og Sønnen. Den nikenske trosbekjennelsen er en av de viktigste og mest utbredte bekjennelser i den katolske troens historie. Den nikenske trosbekjennelsen er et formelt sammendrag av katolske kjerneoverbevisninger. Den ble opprinnelig skrevet for å forsvare sannheten om hvem Jesus Kristus er. I år 325 oppstod en stor strid fordi en prest ved navn Arius lærte at Jesus var skapt av Gud Faderen og ikke var fullt ut Gud.

Keiser Konstantin innkalte det første konsilet i Nikea for å avgjøre spørsmålet. Konsilet stadfestet med stor styrke at Jesus fullt ut er Gud, «av samme vesen» som Faderen. Bekjennelsen ble senere utvidet på konsilet i Konstantinopel i 381. Det må på dette punkt bemerkes at den nikenske trosbekjennelse ble etablert i historien til Konstantin den første, og at den skulle bli et spørsmål for den siste Konstantin, som var Konstantin den ellevte, den siste keiseren i det østlige bysantinske riket. Konstantin den store, som var den første, fremstilles gjentatte ganger som et emne i bibelprofetien. Han er herskeren ved begynnelsen av riket i øst og er derfor et forbilde på herskeren ved avslutningen av riket i øst. Det forhold at den nikenske trosbekjennelse er et element i både begynnelsens og avslutningens historie, må bemerkes av en profetistudent, dersom vedkommende forstår prinsippet om alfa og omega.

I 381 ble den nikenske trosbekjennelsen oppdatert med læren om skjærsilden, læren om eukaristien, med godkjennelsen av bruken av usyret brød til eukaristien, noe som var en latinsk praksis. Trosbekjennelsen av 381 godtok også den katolske forståelsen av arvesynden og livet etter døden. Den avsluttet med denne nøkkellinjen: «Vi fastslår også at den hellige apostoliske stol og den romerske pontiff innehar forrang over hele verden og er Kristi sanne stedfortreder.»

På konsilet i Firenze ble en annen oppdatert versjon undertegnet den 6. juli 1439, 14 år før Konstantinopel falt for de osmanske tyrkerne i 1453. Unionen ble undertegnet under sterkt politisk press. Det bysantinske riket var desperat etter militær hjelp fra Vesten mot de framrykkende osmanene. Da de greske delegatene vendte hjem, ble avtalen kraftig forkastet av flertallet av presteskapet, munkene og det alminnelige folk i Østen. De fleste av biskopene som undertegnet den, trakk senere tilbake sin støtte. Unionen ble aldri fullt ut gjennomført og ble formelt forkastet av den østlige ortodokse kirke i de påfølgende årene. Da Konstantinopel falt i 1453, hadde unionen allerede i praksis brutt sammen. Den blir ofte beskrevet av historikere som en politisk union som mislyktes på grunn av dyp teologisk, kulturell og folkelig motstand.

På det første konsilet i Nikea i 325 ble den nikenske trosbekjennelse vedtatt. Det er markert fem år før året 330, da de 360 årene i Daniel elleve, vers tjuefire, fremstilt som en «tid», ble avsluttet.

Han skal komme fredelig inn over de feteste stedene i provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; han skal spre blant dem bytte og rov og rikdommer; ja, han skal legge sine planer mot festningene, men bare for en tid. Daniel 11:24.

År 31 f.Kr. og 330 markerer begge den «fastsatte tid» i vers tjuesju og tjueni i Daniel elleve.

Og begge disse kongers hjerter skal være innstilt på å gjøre ondt, og de skal tale løgn ved ett og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. ... Til den fastsatte tid skal han vende tilbake og komme mot sør; men det skal ikke bli som den første gangen eller som den siste. Daniel 11:27, 29.

Begynnelsen (330) og avslutningen (1449–1453) av den profetiske linjen til det østlige Roma er representert ved den første og den siste keiser Konstantin. Alfa og omega i den profetiske linjen til det østlige Roma, kalt Det bysantinske rike, er knyttet til avslutningen av det tre hundre og seksti år lange keiserlige Roma, som hersket med overhøyhet fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. og frem til år 330, og deretter videre til 1453. Før slaget ved Actium i 31 f.Kr. talte Markus Antonius og Augustus Caesar løgn ved ett og samme bord, men det lyktes ikke. Før året 330 ble den nikenske trosbekjennelse vedtatt i 325. Før året 1453 ble den oppdaterte versjonen av den samme nikenske trosbekjennelse vedtatt. Før 31 f.Kr. fortalte to politiske skikkelser løgner ved ett og samme bord. I 325 ble de åndelige løgnene fortalt ved ett bord. Disse to vitnene identifiserer de politiske og åndelige løgnene som ble vedtatt i 1439 på konsilet i Firenze. Den oppdaterte nikenske trosbekjennelsen ble kalt unionsdekretet.

Den første veimerkingen av løgner ved ett bord kom før 31 f.Kr. og fant sted mellom to politiske fraksjoner i det hedenske Roma. Den fastsatte tiden for disse løgnene var 31 f.Kr., og den bestod av Augustus, et symbol på Roma, mot en konføderasjon av en mann og en kvinne som representerte Egypt. Det andre settet med løgner var i 325, og den fastsatte tiden var 330. Det tredje settet med løgner var i 1439, og den fastsatte tiden var 1449–1453. De ved bordet i 1439 representerte det vestlige og det østlige Roma, idet det østlige Roma søkte et politisk mål ved å samtykke i et religiøst argument. 31 f.Kr., etterfulgt av 330 og deretter 1453, representerer en tredobbel anvendelse av Romas linje.

Den politiske trusselen fra alliansen mellom Marcus Antonius og Kleopatra var et forbilde på den åndelige trusselen fra arianismens vranglære i 325, som igjen var et forbilde på den politiske og religiøse trusselen fra de islamske tyrkerne i 1439.

Læresetningene i den nikenske trosbekjennelse er løgner, og det finnes ingen sannhet i dem. Dokumentet som ble undertegnet 6. juli 1439 på konsilet i Firenze, ble kalt unionsdekretet og representerte de samme løgnene og mer til. Da delegatene vendte tilbake til Konstantinopel i 1439, ble de møtt med vrede og beskyldninger om forræderi. Ordtaket gikk omkring: «Bedre den tyrkiske turban enn pavens mitra.»

Unionen ble hovedsakelig undertegnet fordi den bysantinske keiseren desperat trengte vestlig militær hjelp mot osmannerne. Da det ble klart at svært liten (eller ingen) militær hjelp ville komme, fordampet støtten til unionen. I 1450–1451 forkastet flere østlige synoder unionen, og etter at Konstantinopel falt i 1453, ble unionen fullstendig oppgitt. Det endelige utfallet av unionsdekretet fra Firenze blir av Den østlige ortodokse kirke betraktet som et mislykket og forkastet konsil. Det anerkjennes ikke som gyldig. Den romersk-katolske kirke betrakter det derimot fortsatt som et gyldig økumenisk konsil.

Vi fastsetter den logikken som gjør det mulig å forstå hvordan den andre ves karakteristiske profetiske trekk gjentas i historien om det tredje ve. Den hundreogfemtiårige profetien om det første ve begynte den 27. juli 1299 og endte den 27. juli 1449.

1449

Konstantin XI Palaiologos ble født i 1404 og regjerte fra januar 1449 til 29. mai 1453. Han var den siste keiseren av det østromerske (bysantinske) riket, som hadde vart i over 1 100 år. Han ledet tappert forsvaret av Konstantinopel under den osmanske beleiringen i 1453 med bare omkring 7 000 til 8 000 forsvarere mot Mehmed IIs hær på over 80 000 mann. Han døde kjempende på bymurene den 29. mai 1453, da Konstantinopel endelig falt. Hans legeme ble aldri endelig identifisert. Hans død markerte slutten på Romerriket (den siste direkte videreføringen av riket grunnlagt av Augustus i 27 f.Kr.).

Han blir i gresk historie og ortodoks tradisjon husket som en heroisk skikkelse — i legenden ofte kalt «Marmorkeiseren» (troen på at han en dag skal vende tilbake for å frelse Konstantinopel).

Johannes VIII Palaiologos (1392–1448) var den nest siste bysantinske keiseren, som regjerte fra 1425 til 1448. Han var den eldste sønnen til keiser Manuel II Palaiologos og den eldre broren til Konstantin XI. Johannes VIII tilbrakte det meste av sin regjeringstid i desperat forsøk på å redde det døende bysantinske riket fra osmanerne. I 1439 reiste han personlig til Italia og ledet konsilet i Firenze, hvor han og den østlig-ortodokse delegasjonen midlertidig gikk med på å gjenforenes med den romersk-katolske kirke og anerkjenne paven som Kirkens overhode. Konstantin den store hadde også ledet konsilet i Nikea. Johannes VIII håpet at denne foreningen med pavedømmet ville bringe vestlig militær hjelp mot tyrkerne, men foreningen var dypt upopulær tilbake i Konstantinopel og mislyktes til slutt. Johannes VIII døde i 1448 (av naturlige årsaker), bare fem år før Konstantinopel falt i 1453. Hans bror Konstantin XI ble deretter keiser og døde mens han forsvarte byen.

Da Johannes VIII døde i 1448, ble hans bror Konstantin XI valgt til etterfølger. I 1448 var det bysantinske riket en liten vasallstat, og osmanene hadde betydelig innflytelse over hvem som satt på tronen i Konstantinopel. Den 27. juli 1449 inntraff en meget betydningsfull politisk hendelse i de siste årene av det bysantinske riket. Den bysantinske keiser Johannes VIII Palaiologos hadde dødd tidligere i 1448. Hans bror, Konstantin XI Palaiologos (den siste keiseren), ble proklamert som keiser i Konstantinopel. Før Konstantin XI offisielt besteg tronen, sendte han imidlertid sendebud til den osmanske sultanen (Murad II) og ba om tillatelse til å regjere. Sultanen ga denne tillatelsen, og først da ble Konstantin XI formelt kronet og anerkjent som keiser. Denne handlingen

ble betraktet som en frivillig overgivelse av bysantinsk uavhengighet. For første gang erkjente en bysantinsk keiser åpent at han regjerte bare med tillatelse fra de osmanske tyrkerne. Bare fire år senere, i 1453, falt Konstantinopel til osmanene.

Tre hundre og nittien år og femten dager etter 27. juli 1449, den 11. august 1840, søkte tyrkerne beskyttelse mot Egypt ved å underkaste seg de fire store europeiske maktene, og oppfylte således profetien om en time, en dag, en måned og et år. Vi har nå lagt logikken til rette for å anvende det første og det andre ve på den snart kommende søndagsloven. Peter, som et symbol på de hundre og førtifire tusen, representerer den tredje engels bevegelse, og William Miller representerer bevegelsen i den første og den andre engel. Begge bevegelsene er knyttet til «nøkler».

Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; når han åpner, skal ingen lukke, og når han lukker, skal ingen åpne. Jesaja 22:22.

Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Matteus 16:18, 19.

Vi vil i den neste artikkelen nærme oss slaget om Nineve som «nøkkelen» som ikke bare åpner avgrunnen, men som den profetiske nøkkelen som bringer hele vitnesbyrdet i Daniel elleve inn i fullkommen orden. I Millers drøm var «nøkkelen» som var festet til skrinet, Millers metode for bibelstudium. Bevistekstbruk fra den millerittiske historien, sammen med «linje på linje» i den tredje engels historie, er nøkkelen som gjør det mulig for nøkkelen i Åpenbaringen ni å låse opp og bringe den skjulte historien i vers førtis ytre budskap i orden.

Vi vil fortsette våre betraktninger i den neste artikkelen.

«For profeten syntes hjulet inne i et hjul, og skikkelsene av levende skapninger som var knyttet til dem, alle sammen innfløkte og uforklarlige. Men den Uendelige Visdoms hånd sees blant hjulene, og fullkommen orden er resultatet av dens verk. Hvert hjul virker i fullkommen harmoni med ethvert annet.» Testimonies to Ministers, 214.